

Ik ben gestopt met rennen, rits mijn jas open, want ik stik zowat. Alleen mijn voeten zijn ijskoud gebleven, net of ik ze van een ander heb geleend, van een dooie.

Ik wilde eerder thuis zijn dan vader, en als ik dat wil moet ik uit school door de weilanden en over het bouwterrein rennen, zo hard ik kan. Als ik de weg volg haalt hij mij in met zijn brommer en dan zwaait hij naar me, hij weet niet eens dat het een wedstrijd is.

De achterdeur is open, er is niemand. Ik gooi de jas over een stoel, trek mijn schoenen uit op de mat. Mijn sokken ruiken naar koeienstront, de randen van mijn broekspijpen zijn nat en zwart. Ik hoor vader al, de brommer bedoel ik. Ik ga snel aan de keukentafel zitten en probeer niet te hijgen.

Vader komt binnen. Hij zet zijn tas neer. Je kan horen dat-ie zwaar is, de tas. Ik denk dat hij schriften bij zich heeft.

‘Dag jongen, was je al thuis?’

‘Ja, allang,’ zeg ik. Ik denk dat mijn hoofd mij verraadt, dat het knalrood is. ‘Mag ik u helpen met nakijken?’ Vader zet de ketel op, ik haal de schriften uit de tas, het zijn de taalschriften. Ik leg ze op alfabetische volgorde, van Ates tot Westra. Dat heeft geen nut, ik vind het gewoon leuk. Vader zet twee koppen thee op de keukentafel, legt een kaakje naast elke kop. Hij haalt twee rode ballpoints tevoorschijn, voor ons allebei één. Hij pakt het schrift van

Dinie Ates. Dinie is niet van hier, net als wij. Zij maakt bijna nooit fouten, zij is het voorbeeld. Vader zit links van mij, zegt niets. Ik doop mijn kaakje in de thee, te lang. Ik zuig de papperige koek naar binnen, kijk naar vaders rechterhand, naar de mouw van zijn ribfluwelen jasje dat naar zoethout ruikt. De hand beweegt langs de woorden. Het zijn niet echt zinnen, het zijn opgaven en problemen die niets van je willen behalve dat je ze foutloos opschrijft. Ik stel mij voor hoe hij die zinnen uitgesproken heeft, langzaam, maar wel in de maat, alsof het melodieën zijn. Slechts één keer komt de pen neer op het papier. Hij zet een korte, vinnige streep door 'afgebrandde' want dat is fout, het is met één d. Daarna tekent hij een mooie krul onder aan de pagina. Nu mag ik een schrift pakken.

Ik zit in de zesde, ik kan prima de dictees van de vijfde nakijken. 'Het moet snel af,' zegt vader, 'doe je best.' 'Waarom moet het snel af?' vraag ik. Zijn hand schuift alweer over het volgende dictee. 'Ik heb het beloofd, morgen kan het niet meer.' Ik vind dat zo'n raadselachtig antwoord dat ik mij niet goed kan concentreren. Mijn vader kijkt opzij, hij ziet in een oogwenk dat ik een fout heb laten zitten. "'Monniken" is met één k jongen,' zegt hij. Ik weet dat best, ik zag het gewoon niet zo snel. Hij buigt zich naar mij toe, zet een streep door de tweede k. Ik probeer mijn aandacht te richten op die ellendige hanenpoten in het schrift van Wieger Brakema, de ene letter hangt naar achteren, de andere naar voren, ze lijken aan elkaar te trekken en te duwen als een kleuterklas die naar de gymzaal loopt. Zo snel als vader gaat! Hij is al bij het derde schrift, en ik heb nog steeds niks gedaan, ik kan alleen maar naar die hand kijken, de kluwen letters in het schriftje van Wieger willen

geen woorden worden, laat staan foute woorden. Vader pakt zijn vierde schrift. Tweeëntwintig te gaan, en dan zal ik nóg boven dit ene rotschrift hangen. Ik zie een fout, zet er een streep door, kijk of vader het ziet. Vader kijkt niet, zijn hand schuift over het blad, ik ruik de inkt van zijn ballpoint. Mijn pen ruikt naar niks, die is nog niet op gang. Hij legt het schrift op zijn stapel, pakt het volgende.

‘Ik moet zo dadelijk nog even weg,’ zegt hij ineens, ‘oom Guy komt mij ophalen.’ Hij slaat het schrift open en gaat verder met nakijken.

Waar moet hij ‘nog even’ heen, zo laat in de middag, met oom Guy die helemaal geen echte oom van me is? Guy de Belg, mijn moeder moet hem niet. Om vijf uur komt mijn moeder thuis. Moet ik dan zeggen dat vader met Guy ‘nog even weg’ is?

‘Waar gaat u naartoe? Bent u voor het eten thuis?’

Vader zegt niks terug, hij doet volgens mij alsof hij niets hoort. Hij pakt schrift nummer zes, of zeven.

Ik heb eindelijk mijn tweede schrift opengeslagen als de bel gaat, ding-dong in een kleine terts. Mijn vader heeft mij van alles over muziek geleerd. Naast vader ligt een stapel schriften die nu al hoger is dan het stapeltje dat nog nagekeken moet worden. Die bel, ik wil dat hij zijn tonen weer inslikt. Guy de Belg staat voor die deur, en de bel werkt daar zomaar aan mee. Guy is best aardig, maar zijn aardige gedoe heeft volgens mij niets met mij te maken. Dat hij daar nu staat, en ervoor zorgt dat mijn vader van de keukenstoel opspringt, dat wil ik niet.

‘Maak jij de rest nog even af, Gideon?’

Ik heb een soort klei in mijn keel. Het komt door die koekjes, of door het rennen.

'Ja best.'

'Dag jongen,' zegt hij, hij legt een hand in mijn nek, kust mijn kruin en streelt mijn wang met zijn wijsvinger. Zijn vingers zijn altijd bruin, zomer en winter, net als zijn piemel, die ik weleens zie als hij uit de douche komt. Hij is de kamer al uit. De voordeur gaat open, ik hoor geen begroeting. De deur slaat dicht. Ik schuif mijn stoel naar achteren, sta op, loop op mijn sokken door de achterdeur naar buiten. De stof blijft haken in de gewassen grindtegels, ik ren langs de schuur, ik stap in een ijskoude plas, daarna op een dood takje. Ik verbijt de pijn terwijl ik mij schuilhoud achter het schuurtje. Ik zie de Eend van Guy! Hij staat te roken en te trillen van ongeduld, de Eend. Dan zie ik vader.

Hij laat zijn armen in de struiken zakken, haalt er een koffer uit.

Vader opent het portier, gooit de koffer op de achterbank, stapt in. De Eend begint te gieren, valt kreunend door de bocht, hij hangt bijna tegen de stoepwand. Ik hoor 'm nog als hij aan het einde van de straat de hoofdweg op draait. Dan wordt het stil. Ik leg mijn handen plat tegen de planken van de schuur, ik duw de nagel van mijn duim in het zachte hout dat de hele winter heeft staan rotten. Ik moet hier natuurlijk niet blijven staan, dan krijg ik het koud.

Ik open de schuurdeur. De hele schuur ruikt naar brommer. Er is iets mis met deze dag, er zitten allemaal fouten in en ik heb ze laten zitten. De schriften! Misschien kan ik de rest nog nakijken voordat mijn moeder thuiskomt. Ik heb het vader beloofd. Afgebrande monniken, na een tijdje gaat het snel omdat je steeds dezelfde fouten tegenkomt.

I

Vesting

I

De schroeven van de veerboot trokken een spoor van kolkend schuim op het water. Het leek een drijvend wandelpad waarover je terug naar de wal kon lopen. Omringd door het gedreun van de motoren en de lucht van zeewier en dieselolie tuurde ik over de Westerschelde. Ondertussen peuterde ik witte verf van de reling. Mijn rugzak lag naast mij op het dek. Dit zat erin: een rol biscuit, vier dossiermappen, een zware viersporencassetterecorder met toebehoren. De hele reis, van de stad tot de veerboot, had die zak op mijn rug gehangen, vier uur lang, en elke minuut leek hij zwaarder. Ik had ook een plunjezak, die zat nog met een elastieken spin vast op de brommer. In de plunjezak zaten kleren, en nog wat spullen die nodig waren om twee maanden te kunnen bivakkeren in het gehucht Zwingerschans. Ik hield op met pulken, op de reling had ik een roestvlek blootgelegd zo groot als mijn handpalm en zo dofbruin als mijn leren jas.

Ik haalde de rol biscuit uit mijn rugzak, at twee kaakjes en kreeg er schik in stukjes koek naar de meeuwen te gooien. Met een behendigheid die ik bijna angstaanjagend vond plukten ze het voer uit de lucht. Op het laatst kwamen er een paar zo dichtbij dat ze de koek gewoon uit mijn vingers trokken.

‘t Zien altied de brutaolste ’ee?’

Ik schrok, draaide mij om naar een man met dik grijs haar dat deinde op de wind. Hij had een bolle neus die ik vond passen bij zijn manier van praten.

‘De brutaolste weezels,’ zei hij, ‘die de mête eiers zuupen.’

Ik bood hem een kaakje aan, hij sloeg het af.

‘Niet altijd,’ zei ik, ‘kijk.’ Ik gooide het kaakje naar een dikke meeuw die al een tijd op de reling zat te niks. Het beest zat niet op te letten, het koekje kwam tegen zijn kop aan. Hij klapwiekte en vloog weg. Twee andere meeuwen gristen de stukken koek van het dek. De sloopstoeter brulde.

‘n Tussendeurtje?’ vroeg de man.

Ik dacht dat ik hem niet goed verstond, en niet alleen vanwege dat Zeeuws. Hij moest hard praten om boven het lawaai van de motor uit te komen.

‘Wat zegt u?’

‘Tussendeurtje.’

Ik keek naar de rol kaakjes. Hij neemt mij in de maling, dacht ik, hij wil mij straffen voor het smijten met koekjes.

‘Een korte vakantie, tussendóór...’ Met zijn beide handen maakte hij een gebaar alsof hij iets doormidden hakte.

‘O, nee, ik eh, wérk in Zeeuws-Vlaanderen,’ zei ik.

De man keek mij aan met een gezicht waarop te lezen was dat je in Zeeuws-Vlaanderen van alles kon doen, behalve werken.

‘Studeren eigenlijk.’

Weer die toeter. Breskens. Ik moest mijn rugzak weer om, naar mijn bromfiets op het autodek.

‘Zo. Wat bestudeer je?’ vroeg hij.

‘Muziek, oude kerkmuziek, uit de vijftiende eeuw.’

‘Aha, muziek,’ zei hij, ‘hoe ouder hoe beter.’

‘Zes meerstemmige missen. Ik moet uitzoeken wie ze gecomponeerd heeft. Een lastige kwestie! Er is haast bij.’

Ik werd zo zenuwachtig van de borende blik van de man dat ik er van alles uitflapte. Vijfhonderd jaar oude missen, en ineens zou dat haast hebben? Gelukkig had hij het waarschijnlijk niet verstaan, de schroef maakte veel kabaal. Het schip legde aan.

Hij stak zijn hand uit. ‘Rinus,’ zei hij heel hard, ‘veel succes met d’ouwe muziek.’

Ik schudde zijn hand. ‘Gideon,’ riep ik terug. Hij stak zijn hand op en verdween.

Dat ik in de war raakte van een gesprek met de eerste de beste Zeeuw was tot daar aan toe, maar mijn echte naam had ik voor mij moeten houden.

Achter mij sloeg men autoportieren dicht. De benzinelucht vermengde zich met het zuur van mijn helm, het plaatijzer van de laadklep dreunde op de betonnen kade. ‘Leon!’ sprak ik door de herrie heen. ‘Lulhannes met je idiote naam, hier heet je Leon!’

De banden van de rugzak duwden het bloed uit mijn schouders. Mijn uitrusting zat erin, mijn enige bezit van waarde. Boven alles: de transcripties die ik noot voor noot zelf had gemaakt. Het hielp als ik daaraan dacht. De pijn in mijn nek diende een hoger doel. Ik schoof naar achter tot mijn billen tegen de plunjezak aan duwden.

Het ging er bij brommerrijden om dat je zoveel snelheid maakte dat de bomen langs het fietspad veranderden in een houten schutting. Ik wist donders goed dat je daar eigenlijk een snelle motor voor nodig had, maar als ik mijn bril afzette, zag ik zo slecht dat het mij soms lukte.

De bomen stonden wel vijf meter uit elkaar, de plunjezak ving wind en die ellendige rugzak bleef maar aan mijn schouders trekken. De Zündapp haalde bijna zestig. Ik hing voorover, borst op de tank, kin op het stuur. Ik schoof mijn bril omlaag en loerde door mijn wimpers. Zo slaagde ik er toch in, een hoop wind en een wazig muurtje van hout.

Ik wist niet precies hoe ver het was naar Zwinner-
schans, ik was er nog nooit geweest. Het moest wel
een dorp van niks zijn, zo'n gehucht dat ze pas op
de borden zetten als het nog maar twee of drie ki-
lometer rijden was en je de kerktoren allang zag. Ik had
een houten huisje gehuurd in de tuin van ene mevrouw
Lejeune. Natuurlijk hoopte ik dat ze mooi was, maar de
kans was niet groot. Door de telefoon vertelde ze mij dat
ze schapen hield, 'nee, niet in de tuin,' had ze gezegd
toen ik dat vroeg, 'op de dijken.' Dit wist ik wél zeker:
mijn oud-klasgenoot Siep woonde buiten het dorp, vlak
over de grens. Siewert Sipkema, de Friese Zeeuw. De
supporters van Club Brugge noemden hem de Vlaamse
Reus, en ze spraken die hoofdletters ook echt uit. Vroe-
ger, bij ons op school, was het gewoon Siep. Het kon
toen al niemand ontgaan dat Siep een jongen was die
alles in het leven mee had. Siep wist niet dat ik mij ging
verschansen in een tuinhuisje bij hem om de hoek, een
hok dat ongetwijfeld veertig keer in zijn Belgische villa
paste. Twee noorderlingen in het uiterste zuiden. Een
beroemdheid en een nul met een schuilnaam.

Natuurlijk was ik gespannen, mijn nervositeit stak in
de vorm van witte stukjes verf onder mijn nagels. Maar
evengoed was ik vastbesloten. Ik ging promoveren, met
de hoogste lof. Mijn naam, mijn echte naam, zou met

ontzag worden uitgesproken, een koor van musicologen zou hem zingen als een psalmodie: Boreas, Gideon Boreas. Ik ging naar Zwingerschans om mij te bevrijden van twee dingen. Een daarvan was mijn promotieonderzoek.

Ik volgde de borden naar Sluis. De oude, lage dijken trokken rimpels in het land, de wilgen bogen naar de aarde toe. Het was niet koud, alles leek hier zachter, het klimaat, het licht, de vleugelslagen van de meeuwen. Rechts van mij zag ik de contour van de duinen. Het werd voorjaar.

Het drong plotseling tot mij door dat ik de rugzak niet had dichtgeritst. Ik liet het gas los, gaf een schreeuw in mijn helm, greep achter mijn schouders in de lucht. Te laat, de zak stond wijd open, de wind had er iets uitgetild. Ik remde, kwam slippend tot stilstand.

Het was de groene map met mijn transcripties, hij stond als een tentje rechtop in het gras. Er waaiden bladeren uit, notenpapier, tientallen witte vlinders die uit zweven gingen, van Kyrie tot Agnus Dei. Ik rende achter ze aan, maaide met mijn armen, zette mijn voet op een stuk Gloria. Ik bleef staan en keek rond of iemand mij zag.

In een paar minuten had ik de meeste vellen terug. Ik hijgde en mijn kop jeukte van het zweet dat de helm niet uit kon. Er lagen nog een paar bladzijden in het weiland bij de schapen. Ze waaiden op, maakten radslagen, vielen neer. Een schaap zette zijn poot op één van die vellen.

Ik liep het weiland in. De schapen maakten zich uit de voeten, behalve dat ene. Zijn vacht was vuil, de pluk-

ken wol leken op dikke stekels. Ik keek het beest aan. Het beest staarde terug, zo leek het tenminste. Ogen zonder wit keken je altijd aan. Zo stonden wij tegenover elkaar, besluiteloos, tot het beest zich omdraaide en achter zijn soortgenoten aan ging, veel sneller dan ik van zo'n stom schaap gedacht had. Het was door het papier heen gestapt en nam het mee als een krans om de poot.

Terug bij mijn bromfiets probeerde ik een schatting te doen van de schade. Uitstekend werk, dacht ik, een musicoloog die van zes hoogst zeldzame, en helaas onvolledig bewaarde miscomposities de transcripties zoekmaakte, wat was dat voor een wetenschapper?

Ik zette mijn helm af, stak een sigaret op om mijn gejaagdheid uit te roken.

Dat 'onvolledig bewaard' vond men altijd erg mysterieus. Hoe vaak ik dat al had moeten uitleggen! Keurig intact gebleven muziekhandschriften, daar maalde niemand om. Iemand had er met zijn hebbelijke vingers aangezet, dat gaf zo'n pak perkament al aanzien. Men dacht dat het vol occulte geheimen zat of zo. 'Wil je het weten? Het zit zo,' zei ik dan, en dan stak ik van wal: 'Er zijn wel tien grote foliobladen uit het manuscript van de missen gescheurd, God weet hoe lang geleden al. Probeer je voor te stellen hoe een vijfhonderd jaar oud muziekhandschrift eruitziet: een groot vel perkament, in het midden gevouwen, er staan vier zangstemmen op. Voor een leek zijn het vier verschillende liedjes, vier melodieën die elkaar niet kennen. Vreemde noten en ligaturen die zich aan geen enkele ordening lijken te onderwerpen dansen over de notenbalk. Op de linkerzijde

van het vel staan de Superius en de Tenor, rechts Altus en Bassus. Maar als je de linkerkant eraf scheurt, het blad met de kostbare miniaturen rond de K van Kyrie – de engelen en duivels, madonna’s met kind, allen gedrenkt in bladgoud –, als je dat gore lef hebt, dan ontbreken er twee stemmen. De tenor en de sopraan van elk Kyrie, in dit geval. Een of ander God dienend onderkruipsel zal de perkamenten verkocht hebben voor een kroes bier en een varkenspoot, om eens op een zieke hoer te kunnen kruipen, of voor een kruik sterkedrank om zijn van de cariës jankende kiezen te verdoven! Verminkt! Het enige handschrift ter wereld met deze zes missen! Meerstemmige missen, alle gebaseerd op de melodie van “L’homme armé”, een soldatenlied, een deun als een oorwurm, en zo oud als er een woord voor oorlog bestaat.’

Zo vertelde ik het, als iemand ernaar vroeg. Ik werd ook altijd boos als ik bij dat God dienend onderkruipsel kwam. Ze zeiden meestal dat ze het wel een goed verhaal vonden, tegelijk zag ik dan de teleurstelling in hun ogen, of de verveling. Die kostelijke geheimzinnigheid verdampte in een oogwenk, als ik de waarheid vertelde. Platvloers, gemeen en zinloos, zo zagen ze er nu eenmaal uit, de echtgebeurde verhalen die ik kende, of die ik dacht te kennen.

Ik trok nog eenmaal het vuur door mijn sigaret, mikte de peuk de berm in, stapte weer op. De rugzak en de pijn in mijn schouders werden weer één en ondeelbaar. De Zündapp sloeg grote happen uit de stilte.

Zwinnerschans, walversterking aan het Zwin. Waarom er op die plek ooit een versterking nodig was geweest werd mij niet duidelijk. Wat een uithoek! Als het silhouet van de oude molen niet door de kale boomkruinen heen had gestoken, had ik het gehucht nooit gevonden. Ik wist meteen dat ik mij thuis zou voelen. De loomheid van het dorp ontspande mij zo dat het bloed vanzelf weer door mijn schouders ging stromen. Ik minderde vaart, liet de bromfiets kalm door de hoofdstraat snorren, langs een kerkje en een paar winkels. Het middelpunt van het dorp was de markt, een grasveld met een oude, achthoekige muziektent. Ik stopte net voorbij een café op de hoek. Aan de overzijde van het plein rees de oude standerdmolen op. Op een bankje tegenover de muziektent zaten vier mannen in blauwe overalls, twee op de zitting en twee op de rugleuning. Ik besloot ze te vragen of ze mij het adres van mijn logement konden wijzen.

Twee oudere mannen, een grijze en een kale, waren de inhoud van hun broodtrommels aan het vermalen. Twee jongens, een jaar of twintig, rookten een sigaret. Ze hadden alle vier een blik bier in de hand, halveliters.

‘Hallo,’ zei ik van te grote afstand, ‘mag ik jullie wat vragen?’

Toen ik de grauwe gezichten van de senioren zag

kreeg ik spijt dat ik eraan begonnen was. De jonge knullen stelden mij ook bepaald niet op mijn gemak. De een had een dikke, oerdomme kop waar rossige steekels uitstaken, de ander een spits gezicht en ravenzwart haar dat glansde van de pommade.

‘Weet u de Walstraat?’ vroeg ik.

De knul met de spitse snuit keek mij aan met een schampere blik. Hij liet de sigarettenrook uit zijn neus lopen, en pufte er op minachtende wijze een wolkje achteraan.

‘Hoeveel straten denk je dat er hier zijn?’ vroeg hij.

‘Ik weet het niet, ik kom hier net aan.’

De grijze man die ik had aangesproken opende zijn mond, er plakten broodkruimels op zijn scheve boven-tanden.

‘Toerist?’

‘Nee, ik heb hier een logement, voor een paar maanden.’

De twee oudere arbeiders hadden het bierblik op het bovenbeen geplant, het zag er niet naar uit dat ze mij te hulp zouden schieten. Daar stond ik dan. Moest ik het nogmaals vragen?

‘Zo, een *logement*, en wáár dan in de Walstraat?’ vroeg de donkere.

‘Het nummer weet ik niet uit mijn hoofd, ik zal even...’

‘Als je het nummer niet zegt, kunnen wij het ook niet wijzen. Wij weten hier alles van elkaar.’

Er was geen woord Zeeuws bij. Hij spuwde op de grond en nam een teug bier. Ik haalde mijn sigaretten uit mijn jaszak, tikte tegen de onderzijde van het pakje

en reikte het de woesteling aan. Hij nam er een sigaret uit en stak hem achter zijn oor.

‘Van u wil ik helemaal niks weten, Roger, u moet ’t rondsnollen in andermans affaires staken,’ zei de kale. Hij had een dunne hoge stem, ik verwachtte niet dat hij daar enig gezag mee aan de dag kon leggen. Dat hij verdeeldheid zaaide kwam mij wel goed uit. Ik stak een sigaret tussen mijn lippen.

‘Houd je muil, Vlaams stuk voorhuis!’

‘Hé, kuis je taal Roger!’ baste de grijze man.

‘Waarom? Omdat ’r toevallig een vreemde bij is?’

Hij spuugde nogmaals, gulpte meer bier naar binnen.

‘Rozjee’ had ogen zoals je die bij roofdieren aantreft, en een kin als een steenbeitel. Ik stak mijn sigaret op een probeerde zo stuurs mogelijk te kijken.

‘Dus de Walstraat is daar?’ vroeg ik, wijzend op de molen.

De grijze bouwvakker schudde zijn hoofd en wees over zijn schouder.

‘Gewoon rechtdoor met die brommer van je, een meter of vijftig.’

‘Of minder, of meer. Hangt ervan af welk nummer, hè meneer,’ zei Roger. De andere knul grinnikte weer en liet een natte boer. Ik nam aan dat de lengte van zijn stekeltjes een indicatie gaf van de reikwijdte van zijn gedachten. Zijn dikke hoofd glom van geilheid, hij nam een slok bier, plantte het blikje op zijn kruis en duwde er stevig op. Hij trok een gelukzalige grijns, stootte Roger aan.

‘Op welk nummer woont die griet ook weer?’

‘Houd je waffel, geilbek!’

‘Kuis je taal, godsamme!’ zei de grijze.

Ik moest oppassen dat ik niet door hun geruzie werd besmet. Het leek mij goed iets te zeggen dat de vrede zou bevorderen.

‘U werkt bij een bouwbedrijf?’

Toen ik het had gezegd, viel de tekst mij nogal tegen.

‘Jij bent nieuwsgierig, gringo,’ zei Roger. ‘Wie zegt dat wij werken? Werk jij?’

Hij nam mij van top tot teen op, met goed geacteerd walging, haalde de sigaret van achter zijn oor. Ik strekte mijn arm uit, de aansteker lag in mijn geopende hand. Hij haalde een Zippo uit zijn broekzak.

‘Bij de firma Boere,’ zei de kale Vlaming, ‘d’n houtfabriek.’ Er lag een zekere trots in zijn stem.

‘Boere Hout BV,’ baste de grijze. ‘Bee vee, geen firma.’

‘Na ja,’ zei de Vlaming, ‘da’s toch gelijk?’

Roger keek de twee woest aan, blies rook hun kant uit.

‘Hoe heet ze nou, die meid van Vrij Parkeren?’ zei de dikkop. Dat was tenminste wat ik verstond, Vrij Parkeren.

‘Houd je bek, pisllek.’

‘Roger!’

‘Nou vort dan, gringo, op naar de Walstraat met die ouwe roestbak!’ beet Roger mij toe. Hij kneep het bierblik met één hand fijn.

‘Het is een klassieker,’ zei ik. ‘Zündapp KS 50.’

‘Het is een stinkend oud lijk,’ zei Roger.

Ik mompelde ‘goedemiddag’ in de richting van de stoeptegels, telde mijn stappen tot de Zündapp. Hij stond te glimmen en kaatste de beledigingen even gemakkelijk terug als het zonlicht. Gelukkig sloeg de motor met één trap aan.